

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

สิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนของผู้ถือหุ้นเป็นสิทธิที่บริษัทให้แก่ผู้ถือหุ้นของบริษัทตนให้สามารถที่จะจองซื้อหุ้นของบริษัทในราคาและระยะเวลาที่บริษัทกำหนด ซึ่งโดยทั่วไปแล้วจะกำหนดให้สามารถซื้อหุ้นของบริษัทได้ในราคาที่ต่ำกว่าราคาตลาด ทำให้สิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนของผู้ถือหุ้นนี้มีราคาโดยสามารถคำนวณได้จากการนำราคาหุ้นที่สามารถจองซื้อหักลบด้วยราคาที่จะใช้สิทธิ เมื่อผู้ถือหุ้นไม่ใช้สิทธิก็จะสูญเสียไปโดยเปล่าประโยชน์จึงได้ขายสิทธิดังกล่าวไปให้บุคคลภายนอกใช้สิทธิในการจองซื้อหุ้นแทนตน ซึ่งหากพิจารณาจากวิวัฒนาการของเรื่องสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนในต่างประเทศแล้วสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนจะมีที่มาจากภารกิจหมายบริษัทกำหนดให้บริษัทที่จะเพิ่มทุนจะต้องจัดสรรหุ้นเพิ่มทุนดังกล่าวให้กับผู้ถือหุ้น เนื่องมาจากการจัดสรรหุ้นเพิ่มทุนของบริษัทกรรมการบริษัทอาจดำเนินการโดยไม่สุจริตตามหลักความซื่อสัตย์สุจริตของกรรมการในการจัดสรรหุ้นเพิ่มทุน อีกทั้งการเพิ่มทุนดังกล่าวยังจะทำให้หุ้นในส่วนที่เพิ่มขึ้นมาลดสัดส่วนในสิทธิของผู้ถือหุ้นที่มีอยู่เดิม เพื่อป้องกันในเหตุสองประการนี้จึงได้มีการกำหนดในกฎหมายบริษัทให้บริษัทที่จะจัดสรรหุ้นเพิ่มทุนจะต้องจัดสรรหุ้นให้กับผู้ถือหุ้นเดิมก่อน แต่ในปัจจุบันแนวคิดในเรื่องนี้ได้ลบลบบาทลงไป แต่บริษัทก็ยังนิยมที่จะให้สิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนแก่ผู้ถือหุ้นโดยถือเป็นการตอบแทนผู้ถือหุ้นในอีกรูปแบบหนึ่งนอกจากจะให้เงินปันผลแล้ว โดยบริษัทจะให้สิทธิผู้ถือหุ้นสามารถซื้อหุ้นในราคาที่ต่ำกว่าราคาหุ้นในท้องตลาด

แต่ในประเทศไทยแล้วไม่มีการกำหนดเกี่ยวกับลักษณะของสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนของผู้ถือหุ้นเลยไม่ว่าในกฎหมายบริษัทหรือกฎหมายหลักทรัพย์ ผู้เขียนจึงได้ศึกษาจากกระบวนการในการเพิ่มทุนทั้งในส่วนของบริษัทจำกัดและบริษัทมหาชนจำกัดว่าการดำเนินการถึงขั้นใดที่จะก่อให้เกิดสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนแก่ผู้ถือหุ้นโดยพิจารณาจากหลักกฎหมายทั่วไปในเรื่องนิติกรรม สัญญา และหนี้ ซึ่งผลของการศึกษาพบว่ากระบวนการที่บริษัทส่งจดหมายแจ้งสิทธิพร้อมใบจองซื้อหุ้นไปยังผู้ถือหุ้น ก่อให้เกิดความผูกพันในเรื่องนิติกรรมฝ่ายเดียวและค่าเสนอ แต่กระบวนการในขั้นนี้ยังไม่ก่อให้เกิดหนี้หรือสิทธิเรียกร้องจึงต้องมีกระบวนการที่ผู้ถือหุ้นตอบรับการแจ้งสิทธิมายังบริษัทด้วยเพื่อก่อให้เกิดสัญญาและมี

ผลก่อให้เกิดสิทธิเรียกร้องและหนี้ด้วย ซึ่งทำให้สามารถนำวิธีซื้อขายสิทธิในการจองซื้อหุ้น
 เพิ่มทุนและวิธีการโอนสิทธิเรียกร้องมาใช้บังคับกับการโอนสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนของ
 ผู้ถือหุ้นได้

ต่อมาจึงได้ศึกษาถึงการโอนสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนในต่างประเทศโดยศึกษา
 จากประเทศอังกฤษ อเมริกา ญี่ปุ่น ฮอลแลนด์ และสิงคโปร์ ซึ่งต่างก็กำหนดให้สิทธิในการ
 จองซื้อหุ้นเพิ่มทุนเป็นหลักทรัพย์สินชนิดหนึ่ง โดยบางประเทศก็มีการกำหนดเรื่องสิทธิในการ
 จองซื้อหุ้นเพิ่มทุนในกฎหมายบริษัทที่กำหนดให้บริษัทจะต้องจัดสรรหุ้นเพิ่มทุนให้กับผู้ถือหุ้นเมื่อ
 มีการเพิ่มทุน แต่ในบางประเทศก็ไม่ได้มีการกำหนดเรื่องนี้ไว้ในกฎหมายบริษัทเลย ซึ่ง
 สิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนของผู้ถือหุ้นถือเป็นหลักทรัพย์สินชนิดหนึ่งซึ่งออกในรูปของ
 Allotment Letter หรือ Right ซึ่งจะแยกเป็นหลักทรัพย์สินประเภทหนึ่งต่างหากจาก
 ใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้น (Warrant) และการให้สิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนของผู้ถือ
 หุ้น บริษัทจะต้องทำหนังสือชี้ชวนหรือเอกสารซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับหนังสือชี้ชวนเพื่อเปิด
 เผยข้อมูลในการให้สิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนด้วย

สำหรับการศึกษาการโอนสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนของผู้ถือหุ้นในประเทศไทย
 นั้น ได้มีความเห็นของกรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ให้ความเห็นว่าการโอนสิทธิใน
 การจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนของบริษัทจำกัดและบริษัทมหาชนจำกัดตามที่กำหนดในกฎหมายปัจจุบัน
 ว่าไม่สามารถทำได้ แต่ในปี พ.ศ. 2520 บริษัทอุตสาหกรรมท่าเรือกรุงเทพ จำกัด ได้
 มีการให้สิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนแก่ผู้ถือหุ้นในรูปของใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้น ซึ่ง
 การดำเนินการในช่วงดังกล่าวเป็นการดำเนินการก่อนมีการแก้ไข ป.พ.พ. ว่าด้วย บริษัท
 ในปี พ.ศ. 2521 ซึ่งแก้ไขให้รองรับการออก พ.ร.บ. บริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. 2521 โดย
 มีวัตถุประสงค์ให้บริษัทมหาชนจำกัดคือบริษัทที่จะระดมทุนจากประชาชน และแก้ไข ป.พ.พ.
 ว่าด้วยบริษัทไม่ให้บริษัทจำกัดสามารถระดมทุนจากประชาชน โดยการแก้ไข ป.พ.พ. ว่า
 ด้วยบริษัทดังกล่าวได้มีการกำหนดให้การจัดสรรหุ้นเพิ่มทุนของบริษัทจำกัดจะต้องจัดสรรให้
 กับผู้ถือหุ้นเดิม ถ้าผู้ถือหุ้นไม่ใช้สิทธิจึงจะจัดสรรให้กับผู้ถือหุ้นคนอื่นหรือกรรมการต่อไป ซึ่ง
 เป็นที่มาของการของการตีความเรื่องการโอนสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนของผู้ถือหุ้นโดย
 กรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ว่าสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนของผู้ถือหุ้นไม่สามารถ
 โอนไปยังผู้อื่นได้ ซึ่งการตีความดังกล่าวมีผลถึงการตีความในบริษัทมหาชนจำกัดซึ่งอยู่ภาย

ได้พ.ร.บ.บริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535 ด้วย ซึ่งจากการศึกษาของผู้เขียนแล้วเห็นว่า การโอนสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนของผู้ถือหุ้นไปยังบุคคลภายนอกทั้งในส่วนบริษัทจำกัดและบริษัทมหาชนจำกัดสามารถกระทำได้โดยไม่มีขัดต่อข้อกำหนดใน ป.พ.พ. และ พ.ร.บ.บริษัทมหาชนจำกัด

สำหรับวิธีการในการโอนสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนของผู้ถือหุ้นนั้น เมื่อพิจารณาจากเรื่องสัญญาซื้อขายสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนของผู้ถือหุ้นจะมีปัญหาเรื่องความผูกพันระหว่างผู้ถือหุ้น ผู้ขายสิทธิ และผู้ซื้อสิทธิคนสุดท้าย เนื่องจากในสัญญาซื้อขายสิทธิจะผูกพันกันแต่เฉพาะคู่สัญญาซึ่งได้ทำการซื้อขายกันเท่านั้นจึงไม่ผูกพันกับบุคคลอื่นซึ่งไม่ใช่คู่สัญญาด้วย เนื่องจากไม่มีนิติสัมพันธ์ระหว่างกัน รวมทั้งผู้ซื้อสิทธิคนสุดท้ายก็ไม่มีนิติสัมพันธ์กับบริษัทผู้ให้สิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนด้วย ทำให้ไม่สามารถใช้สิทธิเรียกร้องจากบริษัทได้โดยตรงได้ และเมื่อพิจารณาในเรื่องการโอนสิทธิเรียกร้อง แม้ว่าผู้ซื้อสิทธิคนสุดท้ายจะสามารถใช้สิทธิของตนซึ่งได้รับจากสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนมายื่นบริษัทในการใช้สิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนได้ แต่ก็มีปัญหาในเรื่องกระบวนการที่จะก่อให้เกิดสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุน ซึ่งจะต้องดำเนินการถึงขั้นที่ก่อให้เกิดสัญญาคือบริษัทจะต้องส่งจดหมายแจ้งสิทธิและใบจองหุ้นไปให้ผู้ถือหุ้น และผู้ถือหุ้นจะต้องตอบรับการแจ้งสิทธิมายังบริษัทจึงจะมีผลให้เกิดสิทธิเรียกร้อง ซึ่งกระบวนการเช่นนี้จะต้องใช้ระยะเวลาในการดำเนินการ ในขณะที่สิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนของผู้ถือหุ้นมีระยะเวลาในการโอนเปลี่ยนมือที่จำกัด นอกจากนั้นการโอนสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนในสถานะของตราสารโดยวิธีโอนสิทธิเรียกร้องจะสามารถโอนเปลี่ยนมือได้ในแวดวงที่จำกัด เนื่องจากไม่มีตลาดรองมารับการดำเนินการในการโอนเปลี่ยนมือระหว่างกัน ด้วยเหตุผลที่กล่าวข้างต้นการดำเนินการในเรื่องการโอนสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนจึงต้องใช้วิธีการทางด้านหลักทรัพย์ จึงจะสามารถดำเนินการให้เกิดความสะดวกและคล่องตัวในการโอนสิทธิดังกล่าวภายใต้กรอบของกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบัน

ต่อมาจึงพิจารณาว่าสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนจะสามารถเป็นหลักทรัพยชนิดใด ซึ่งพิจารณาเปรียบเทียบระหว่างใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นและตราสารอื่นใดที่คณะกรรมการ ก.ล.ต. กำหนด ซึ่งเมื่อพิจารณาลักษณะของสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนและใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นแล้วเห็นว่าสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนและใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะ

ซื้อหุ้นมีคุณสมบัติเช่นเดียวกัน แต่จะแตกต่างกันในเรื่องของอายุ โดยอายุของสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนจะมีอายุที่สั้นกว่าใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้น แต่สามารถกำหนดให้ใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นมีระยะเวลาให้สั้นกว่าที่กำหนดในปัจจุบันได้ หรือสามารถกำหนดให้ใบสำคัญแสดงสิทธิมี 2 ประเภทคือใบสำคัญแสดงสิทธิระยะสั้นและใบสำคัญแสดงสิทธิทั่วไปตามรายงานวิจัยที่ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย จึงเป็นการเหมาะสมที่จะให้สิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนเป็นหลักทรัพยประเภทใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นมากกว่าการเป็นหลักทรัพยตามที่คณะกรรมการ ก.ล.ต.กำหนด เนื่องจากหลักทรัพยตามที่คณะกรรมการ ก.ล.ต. กำหนดยังไม่มีความหมายรองรับในเรื่องการโอนและการจัดทำทะเบียนจึงต้องมีการแก้ไขกฎหมายเพื่อรองรับการโอนหลักทรัพยและการจัดทำทะเบียนหลักทรัพยด้วย และได้มีการพิจารณาถึงเรื่องการให้สิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนแก่ผู้ถือหุ้นจะต้องดำเนินการในเรื่องการเสนอขายหลักทรัพยต่อประชาชนหรือไม่ ซึ่งการให้สิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนในรูปของใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นให้กับผู้ถือหุ้นไม่ต้องดำเนินการในเรื่องการทำหนังสือชี้ชวนและการขออนุญาตต่อสำนักงานคณะกรรมการ ก.ล.ต. แต่ถ้าจะนำใบสำคัญแสดงสิทธิดังกล่าวไปซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ตลาดหลักทรัพย์ได้มีการกำหนดคุณสมบัติของหลักทรัพยของใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นที่จะเข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ว่าต้องดำเนินการในเรื่องการเสนอขายหลักทรัพยต่อประชาชนก่อน แต่อย่างไรก็ตามเมื่อบริษัทมีการออกหลักทรัพยเพื่อรองรับใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้น กรณีเช่นนี้เมื่อใบสำคัญแสดงสิทธิในการซื้อหุ้นได้มีการโอนเปลี่ยนมือไปยังบุคคลภายนอกซึ่งไม่ใช่ผู้ถือหุ้นแล้วก็จะไม่เข้าข้อยกเว้นในเรื่องการเสนอขายหลักทรัพยต่อประชาชน จึงต้องดำเนินการในเรื่องการเสนอขายหลักทรัพยต่อประชาชนในการออกหลักทรัพยเพื่อรองรับใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้น

ตามที่ได้ศึกษามาแล้วในบทที่ 5 จึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. การโอนสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนของผู้ถือหุ้นไปยังบุคคลภายนอกสามารถดำเนินการได้โดยไม่ขัดต่อข้อกำหนดที่มีอยู่ในปัจจุบัน ทั้งในส่วนบริษัทจำกัดและบริษัทมหาชนจำกัด เนื่องจากเมื่อพิจารณาจากกฎหมายบริษัทจำกัดในมาตรา 1222 ป.พ.พ. และในกฎหมายบริษัทมหาชนจำกัดในมาตรา 137 แห่งพ.ร.บ.บริษัทมหาชนจำกัด ที่กำหนดเกี่ยวกับวิธีการจัดสรรหุ้นของบริษัทต่างก็ไม่ได้กำหนดห้ามการโอนสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่ม

ทุนซึ่งบริษัทได้จัดสรรให้กับผู้ถือหุ้น และจากข้อกำหนดที่มีอยู่ก็ไม่สามารถตีความได้ว่าการโอนสิทธิดังกล่าวจะขัดกับกฎหมาย ดังนั้นถ้าวัตถุประสงค์ของกฎหมายประสงค์ที่จะกำหนดห้ามการโอนสิทธิดังกล่าว ก็ควรมีการระบุการห้ามโอนสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนให้ชัดเจนในกฎหมายทั้งสอง

2. วิธีการโอนสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนของผู้ถือหุ้นสามารถดำเนินการได้ด้วยวิธีการโอนสิทธิ เรียกร่องและวิธีการทางด้านหลักทรัพย์ แต่วิธีการทางด้านหลักทรัพย์จะสามารถดำเนินการให้เกิดความสะดวกและคล่องตัวในการโอนสิทธิดังกล่าวได้มากกว่าภายใต้กรอบของกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบัน จึงเป็นการเหมาะสมที่จะนำวิธีการทางด้านหลักทรัพย์มาใช้บังคับกับการโอนสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนของผู้ถือหุ้น

3. สิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนของผู้ถือหุ้นควรมีสถานะเป็นหลักทรัพย์ในรูปของใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้น โดยกำหนดอายุของใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นเพื่อรองรับการให้สิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนให้มีอายุที่สั้นลงโดยกำหนดให้มีอายุขั้นต่ำซึ่งแต่เดิมกำหนดอายุขั้นต่ำไว้ 1 ปี เป็นอายุขั้นต่ำ 1 เดือน หรือกำหนดให้มีใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นมี 2 ประเภท คือ ประเภทใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นทั่วไปซึ่งมีอายุเช่นเดิม และใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นระยะสั้นกำหนดอายุตั้งแต่ 1 เดือนถึง 6 เดือน

4. ในเรื่องการเสนอขายหลักทรัพย์ต่อประชาชนโดยการทำหนังสือชี้ชวนและขออนุญาตต่อสำนักงานคณะกรรมการ ก.ล.ต. ในการดำเนินการให้สิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนแก่ผู้ถือหุ้นโดยออกเป็นใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นให้กับผู้ถือหุ้นจะได้รับยกเว้นในเรื่องการเสนอขายหลักทรัพย์ต่อประชาชน เนื่องจากเป็นการออกหลักทรัพย์ให้กับผู้ถือหุ้นทั้งจำนวน และได้ชำระราคาค่าหลักทรัพย์จากผู้ถือหุ้น แต่เมื่อบริษัทดำเนินการเพื่อออกหลักทรัพย์รองรับการใช้สิทธิจองซื้อหุ้นตามใบสำคัญแสดงสิทธิ ผู้มาใช้สิทธิในการจองซื้อหุ้นจะไม่ใช้ผู้ถือหุ้นบริษัทจึงไม่ได้รับยกเว้นเรื่องการเสนอขายหลักทรัพย์ต่อประชาชน จึงต้องดำเนินการในเรื่องการเสนอขายหลักทรัพย์ต่อประชาชนในส่วนของหลักทรัพย์ที่ออกเพื่อรองรับใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้น และในประกาศคณะกรรมการ ก.ล.ต. ในเรื่องการขออนุญาตเสนอขายหลักทรัพย์ที่ออกใหม่ประเภทใบสำคัญแสดงสิทธิและหุ้นที่ออกใหม่เพื่อรองรับใบสำคัญ

แสดงสิทธิ กำหนดให้การขออนุญาตเสนอขายใบสำคัญแสดงสิทธิให้ถือว่าได้รับอนุญาตให้เสนอขายหุ้นเพื่อรองรับใบสำคัญแสดงสิทธิ จึงควรกำหนดให้มีการดำเนินการในเรื่องการเสนอขายหลักทรัพย์ต่อประชาชนตั้งแต่เมื่อมีการออกใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นให้ผู้ถือหุ้น เพราะในช่วงดังกล่าวผู้ถือหุ้นสามารถโอนใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นไปให้บุคคลภายนอกได้ การเปิดเผยข้อมูลในเรื่องการเสนอขายหลักทรัพย์ต่อประชาชนตั้งแต่เมื่อมีการออกใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นเพิ่มทุนให้แก่ผู้ถือหุ้นจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ลงทุนที่จะได้รับข้อมูลในการตัดสินใจในการลงทุน ในขณะที่การเปิดเผยข้อมูลในเรื่องการเสนอขายหลักทรัพย์ต่อประชาชนในขณะที่มีการออกหุ้นเพื่อรองรับใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้น ซึ่งจะไม่มีประโยชน์ในการเป็นข้อมูลสำหรับผู้ลงทุนเพราะในช่วงนี้จะเป็นการเปิดเผยข้อมูลในการเสนอขายหลักทรัพย์ต่อประชาชนเพื่อการจัดสรรหุ้นให้กับผู้ซื้อใบสำคัญแสดงสิทธิโดยไม่มีการตัดสินใจในการซื้อหรือขายใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นในช่วงนี้แล้ว จึงไม่มีประโยชน์ที่จะมีการเปิดเผยข้อมูลในช่วงเวลานี้แล้ว

5. ในเรื่องกระบวนการในการพิจารณาการขออนุญาตการเสนอขายหลักทรัพย์ต่อประชาชนของสำนักงานคณะกรรมการ ก.ล.ต. และกระบวนการในการพิจารณารับหลักทรัพย์จดทะเบียนของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยของใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นที่ออกให้เพื่อรองรับสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนของผู้ถือหุ้น ควรจะกำหนดกระบวนการในการพิจารณาให้สั้นลงกว่าที่กำหนดในปัจจุบัน เนื่องจากอายุของใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นเพื่อรองรับสิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุนจะมีอายุสั้น ถ้ากำหนดกระบวนการในการพิจารณาการขออนุญาตเรื่องการเสนอขายหลักทรัพย์ต่อประชาชนและการพิจารณารับหลักทรัพย์จดทะเบียนใช้ระยะเวลาสั้นก็จะเป็นการไม่สะดวกในการดำเนินการของบริษัท

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย